

Недоступен ни однин перевод.

Дар хаёт воеахое ба амал меоянд ки одамро ба хайрат мегузоранд. Мехостем доир ба такдири як кӯдаки бегунох, ки бо бефаросатии падару модар имрӯз саргардон аст ба хонана дагон пешниход намоем. Аз ин гумрохии волидайнаш чафои бекасӣ дар айни хурдсолӣ ба сараш омада, vale ў кӯдак аст. Барои ў ин вазъияти бад нофахмост, vale дар айни камолоташ аз ин хама воеахо бохабар хоҳад шуд ва нафрат ба волидайни бемасъулияти хеш хоҳад дошт.

Кӯдаке, ки такрибан чор сола мебошад, дар Федератсияи Русия ба дунё омадааст. Ў модари худро кариб, ки надидааст, зоро хангоми панҷмоҳа буданаш модараш ўро тарқ намудааст. Падараш бошад ду сол боз бедарак гоиб буда, vale бино ба иттилои сарчашмаҳои дакик ба фиреби ахли ифротгаро афтида дар ҷанғои Сурияу Ирок ширкат дорад. Зиндааст ё мурда факат Ҳудо медонаду ҳалос. Кариб ду сол кӯдак дар дасти бибиаш буд, vale бибиаш низ бинобар рафтанаш ба қишварҳои Сурияу Ирок шояд аз кафои писараш бошад ба ҷавобагарӣ қашида шуда, айни замон дар ҳабсҳона карор дорад. Кӯдак, ки такрибан ҷорсона мебошад, дар дасти яке аз ҳешовандони дури падараш карор дорад. Ба гуфти ҳешовандони ў шароити нигоҳубини кӯдакро онҳо надоранд. Аз ин лиҳоз онҳо хостанд кӯдакро ба дигар ҳешованди ҳуд диханд. Vale танҳо як нафаре ба кӯдак наздик аз тарафи падари кӯдак буд, ки ў хам дар Федератсияи Русия карор дораду кай омаданаш номаълум.

Хангоми ба ҷашмони кӯдак нигаристан инсон эҳсос мекунад, ки ў ягон ҷизро нафахмида истодааст, ў кист?, падар ва модараш дар кучост?, ў ҳамроҳи кист?, барои чӣ ўро ба инҷо оварданд? Факат ҷехрааш гамгин буд. Ў аз ягон ҷиз метарсида. Бо як нигоҳ фахмидан мумкин буд, ки ба кӯдак меҳри падар ва модар нарасидаасту намерасад. Ў гӯё интизор ва ташни навозиши наздикони ҳуд буд. Vale кучо навозиш. Ў то ин дам аз наздикони ҳуд танҳо сарсониву саргардонӣ, мӯҳточи дасти бегонағонро гирифтаасту ҳалос.

Наход, ки падар фарзанди хурдсолашро бачои он, ки ўро дар ин солаш ба монанди дигар кӯдакон навозиш кунад, меҳри падарӣ дихад, ўро ба сайругашт барад, ўро хандонад ба ҷунин ахвол гузошта, ҳуд ба ҷанғои бефоида, барои ҳалку ватан ва динӣ мо бегона рафтааст. Агар то охири умр дар ин ҷанғо, ки гӯё ба гуфти ҳуди онҳо “мусулмони ҳакикий” мебошанд ҷанг кунанд хам, ў фитнагар, гумроҳ, бедин ва бе миллату мазҳаб

махсуб меёбад. Мо медонем, ки мувофики дини бузурги Ислом касе, ки падар ва модари худро меранчонад, сабаби рехтани ашки чашмони онҳо мегардад, фарзандони хурдсоли худро ба гарибӣ гузошта бе касу танҳо мегузорад ҳаргиз ўхатто мусалмон балки инсон нест.

Айни замон бошад, кӯдак дар зери парастории яке аз хешовандони дури худ карор дорад. Тасаввур кунед, ки баъди калон шудану сохиби акли комил гардидан кӯдак аз падару модараш барои ин кирдорҳо ё хатогихояшон чи қадар нафрат мекунад.

Ин танҳо як кӯдаке буд, ки наздиқонаш ба ҷанғои Сурияву Ирок шомил гаштаанду ўсаesonу саргардон шудааст. Худ тасаввур кунед, ки танҳо дар қишивари мо бар асари шомилшавии падар ё модар ҷандин нафар кӯдакон бепарастор мондаанду қисме аз онҳо дар дasti ҳешу табор ва қисме дар муассисаҳои давлатии ба ҷунин кӯдакон нигаронидашуда карор доранд. Ва шояд онҳо ҳар рӯз интизори омадани падар ва модари худ бошанд.

Бояд қайд кард, ки давлату ҳукумати қишиварамон таҳти роҳбарии Асосгузори сулҳу вахдати миллӣ-Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ҳамеша гамҳори кӯдакони ятиму бепарастор буда, барои таъмини онҳо ҳамаи ҷорӯро андешиданд. То ҳол ягон кӯдаки аз парастори худ маҳрумгашта ва аз оилаи ниёзманд дар қишиварамон аз мадди назар дур нашгашта, ягон ид ё айёме нест, ки онҳо аёдат нагарданд. Ба онҳо ҳонаҳои маҳсус ташкил карда шудааст, ки тамоми шароитҳо мухайё мебошад.

Лек, новобаста аз ин агар аз ҷиҳати моддӣ давлат онҳоро таъмин кунад ҳам, аз ҷиҳати маънавӣ кӣ онҳоро тарбия мекунад?, кӣ ба онҳо меҳру муҳаббатро меомӯзонад?, ҳиссиётҳои дӯст доштан, меҳрубон будан, меҳрубони кардан ва инсондӯстиро онҳо аз кӣ ёд мегиранд? Албатта ин вазифаи падару морадарон мебошад. Зоро меҳр ва ҳиссиёте, ки ба онҳо падар ва модар медиҳад онҳо аз ягон қаси дигар гирифта наметавонанд. Чи қадар, ки ба онҳо шаҳсони наздик ва бегона меҳрубонӣ накунанд ҳам, ҷойи падар ва модари худро гирифта наметавонанд. Пас биёд волидайназиз, фарзандони худро аз меҳрубонҳои падариву модарӣ маҳрум нанамоем, зоро оҳи кӯдаки бегуноҳ аз гиребони мо ҳоҳад қашид ва умре дар сарсониву зиллат ҳоҳем буд...

Шаҳбоз Аҳмедов